

சாணக்கிய சிரிப்பு
கட்டிய தாலிக் காய்
உடமைப் பொருளாய் என
சந்தித்த உன்னிடமிருந்து
விமோசனம் தந்த வரமாய்
என் சிந்திப்பின் தித்திப்பு
காலால் தீண்டி
பண்ணாய் மாற்றும்
அவதாரம் நாடாது
கலையை நெஞ்சில் கொண்டு
சிலையாய் மாற்றும்
சிறுஞ்சுக் கும்
தாங்கிய கதைகுகும்
காத்திருக்கும் என்தவம்

2.

00000000 000000 20020000 27
0000 000000

நிறைக்கும் இரசைச்சலிலும்
தனிமையில் தவிக்கும் மனது
கடல் நீர்த்துளிகளாய்
காணக்கிடந்த முகங்களிருந்தும்
மனம் பார்த்து புன்னகைக்கும்
இதழ் மட்டும் தடையே
கனக்கும் தனிமையில்
மழ்க்கும் மனது
பசியும் தடுக்கமும்
பற்றிக் கொள்ள அந்தப் பசியில்
நெஞ்சு நிறைக்க தின்ற
நினவைகளோடும்
மச்சுமுட்டும் நென்றுணர் கையில்
உண்பது நிறுத்தி
நினவை தந்த போதையில்
தடுங்குவதாய் பாவித்து
இறுதியில் விழித்திருக்கும் கண்கள்
பசியை கண்டலர
மறையையத் தனித்து

நிஜத்தில் நிறைந்து நிற்கும்
கரையுமென்றணணிய பிறை நிலவாய்
காதலின் அவஸ்தை

3.

00000000 00000000 2002 0000 36
0000000000 0000

விரியும் இதழ்களை
காணத் தராத மலர் இதழ் விரிப்பாய்
விரிந்து கிடந்தது எனக்குள் ஓர்
திரிசங்கு சொர்க்க உலக
தங்கச் சரகும் தின்ற
வண்ண பதேம் தொலதைது
காதல்கு கிடந்தன
மரங்கள் பச்சையாய்
பனியின் உறதைலும்
கதிரின் உஷ்ணமும்
வறே பட்டு போகாத உணர்வு தரும்
சாபங்களும் , வரங்களும்

இற்றுப் போன இன்மகைகளில்
தானாய் உயிர் பெறும்
அகலிகை கற்களும்
கௌதம கற்களும்
பச்சிச் சிரிக்க
காதலில் காமத்தின் வாசம் மறக்கும்
இந்திரன்கள்

கணவனின் குரலுக்கு
கை நழுவ விட்டு வந்த
அதிரும் அரவையெய்திரம்
தக்கியடித்து சிந்திப்போக
என் தன்மானங்களும் கனவுகளும்
வள்ளுவன் குரலுக்கு வாசுகி விட்டு
வந்த வடக்கயிறுண்டு
தக்கிலிட்டு கிடக்கும்

இன்றும் விட்டு வரமுடியாத
அலுவல்களுடன்
சுருண்டு கொள்கின்றன
நான் விரித்து வதைத்த திரிசங்கு உலக

உன் மதத் தமனெ நீ பபோட்ட திரகைகள் கிழித்து

நாடகங்களை வளிச்சுத் திற்கு
கொண்டு வருவோம்
நாங்கள் நீ ட்டுவது சூட்டி விரல்களல்ல
எங்களையுரிய வதைத் தலுக்கான கைகள்
உணர்வுதனை உணர்வைப் பதற்கான மொழிகள்
வலிகளின் வலிகளை அறிய
வதைத் தலுக்கான கண்ணீர் நெருப்புகள்

மதுரை எரிக்க கண்ணகியாயும்
மீண்டு எழுந்திட சீ தயையாயும்
எப்பவும் எரிதழல் மடி சும்பத்து இனி
எங்கள் வலையைல்ல

கோவலனோ, இராமனோ
புரிந்து கொண்டால்
புறப்படலாம் கைகோர்த்து
மறுப்பிருந்தாலோ உமமை மறந்து
என் வாழ்வை நானே உருவாக்க
எரிதழல் அணைத்து விட்டு
சிரி இதழ் பிசுபுகள் சும்பத்து புறப்படவோம்

மகளிருக்கு மட்டுமல்ல
எல்லாதினங்களும்
நமக்கானதாய் உருவாக்க

5.

0000000000 000000 2003 0000 44
0000000 00000

பார்த்துப் பார்த்துச் சரேத்திருந்த
காக்கைபொன்கள் மடி நிறைக்க
கிடந்த கல் கால் இடற
சிதறித் தறிக்கும் எனச் சமேப்புகள்
எனதானதாய் இல்லாத மின்னும்
என்கனவுகளின் சகேரிப்பை
சிதறவிட்ட உன் கல்தனம்
எதிர் பார்ப்புகள் எப்போதும்
நீ நிறைந்து சிந்தும் துளிகளை
எதிர் பார்த்து ஏன் இருந்தது

சிந்திப் போன மதிதனில்
மின்னுகின்ற பொன்கள்
வலிக்கின்றன புண்களாய்
அடி வயிற்றுக் கொதிப்பில்
அவ்வை பரூத்துக் கனக்கலாம்

மதிதனில் இரூந்த துளிகளையும் உதறுகிறனே
கனவுகளை இப்போதெல்லாம்
நானே தொலதைதுக் கல்லாகின்றனே
நிறைந்திருந்த கனவுகளைக் காலிசெய்து விட்டு
வறும் மடியானாலும்
நனவுகளோடும் பயணிக்கிறனே
கனமில்லாது மதி இலசோயிருக்கிறது

6.

00000000 000000 2004 0000 49
0000000000000000 0000000000000000

வானம் பார்த்து பழகிய மனது
விதானம் பார்த்து கிடக்கின்றது இன்று
அர்த்தமிழகும் காத்திருப்புகள்
விடந்து விடாத பொழுதுகளால்
தொலந் து போகும் இரவ பகல்கள்

கரையொட்டு மீண்ட அலகைகள்
இறுகிப் போகின்றன
சலனங்களதைத் தொலந் து

வெளிச்சம் விடாது
மடிய இமகைகளுக்கும் தான்
வண்ண ஒளிகளாகக் கள்
வந்து போகின்றன

ஈரமே கடல்கள் கடந்து விட
முடிகிற எனக்கு
உனக்கான காத்திருப்புகள்
கடந்து விட முடியாதவையாய்
நீ எப்போகின்றன

எதனை உதறுவது
உனக்கான காத்திருப்பயை இல்லலை
உன்னையேவோ?

7.

000000000 00000000000 2003 0000 45

000 ...

சிறகைளின் தாழ்களை நான்
தபிர எறிந்த பிறகும் கபிட
சாவிக்களைச் சரியாக
பொருத்தத் தெரியவில்லை என உன் வாதம்
படித்து காயாகிக் கனிந்து
வெடித்துச் சிதறி வெளியேறி
விதை தபி க்கி வானில் பறக்க
பிப்பதெப்பி
பாலபாடம் சொல்லித் தருகிறாய்
உடதைத்து கொண்டுவந்த
கண்ணாடிச் சிறகைக் குள்ளே
காயங்களுக்கு கட்டிடவென்று
இன்னும்பொரு முறை சிறைப்படச் சொல்கிறாய்
தராசுத் தட்டிகளில்

எனக்கான எடகைள் கபிபியிருக்க
சமநிலை ககேட்டு
என் எடகை குறைக்கச் சொல்கிறாய்
என் உணர்வுகளை சிதைக்கும் உன்
செயல்களும், வார்த்தைகளும்
விழிப்புப் பார்வைகளும் ஏன்
உதாசீனங்களையும் கபிட
விட்டு வரைபுதாயில்லை இனி நான்

8.

000000000 0000000000 2004 0000 50

0000000000 00000000 00000000 00

உனக்கே உனக்கு மட்டுமான
மூலலையாகத் தான் நான்
வணைட்டுமென்றிருந்தாய்
காதல் வறட்சியால் நான்
களியாகிப் போனேன்
காற்றின் ஈரத்தை உண்டு

காத் திருப்பை முட்களாக சபி
சபிய முட்களாகுள் ளும் ஈரம் மபி
வானத்து முதல் துளி வீழ்ந்த போதும்
முட்கிரீடம்
எந்த ஆடும் மயேந்து விடாதிருக்க
கூடும் பகைளரவமாய் சும்மத்தப் பட்டிருந்தனே

சிறையிருப்புக்காய் குறைபட்ட போது
உனக்கென்ன
பட்டாம்பிச்சி கணக்காய்
சிறகுகளாய் இதழ்கள் இருக்கே
மண்ணோடு என்பி வயையும்
கட்டி வதைத்த வரேகள் சொல்ல

முதல் முதலாய் இதழ்களையே
அசுதைதுப் பாரக்கிறது இந்த கள்ளிப்பி
மகேமெங்கும் கள்ளிப்பிக்களும்
துளசிப்பிக்களும்
வானிலிருந்து தனே மழைசிந்த
சிறகை விரித்து
வாழ்த்துவங்கியிருக்க

புலம்பும் வரேகள்
இதழ்களையே சிறகுகளாய்
அடையாளம் காட்டியதற்காய்
இழந்து விட்ட தனே களக்காய்

வரேத்தாலிகளையே தொலையுது
இடம் பெயருகின்றன பிக்கள்
விதையளாய் உருமாறி

9.

00000000 00 2004 0000 53 -
0000!

நட்சத்திரக் கட்டத்திடையே
ஓற்றைநிலவாய் நான்
என்றும் தனிமையில்
உணர்வில் நசே நரெக்கம்
நரேந்திட
நதிநீரில்
“நான்” தொலையுது நீ யாகியிருக்க

உனக்குத் தெரியாமல் போன
என் முகம்

உன்னால் தொலைத்து விடமுடியாத
“நான்”கள்
நீ ர் பிடித்து தடுக்கித்
தாகம் தீர்த்த
பச்சைமண் பானகைகளோடும்
கரத்தை போனது
என்
கனவுகளையும் சரேத்து

வனையே முடியாமல் போனதற்காய்
வாளநேதும் பரசு ராமர்கள்

காதலில்
களைந்து விடும் “நான்”கள்
சாத்தியமாக
மண்ணிலென்ன
கண்களறியா காற்றில் கட்ட
நீ ர் பிடித்து வருதல்
கைகட்டிவரும்
உனக்கும் எனக்கும்

10.

ஊர்ஜனம் 2004 ஊர்ஜனம் 55

ஊர்ஜனம் ஊர்ஜனம் ஊர்ஜனம் ஊர்ஜனம்

நினதைத் ததை சொல்ல முடியாமல்
போவதற்கு
சொல்வதை நம்பாது
என்ன முட்டாளாய்
முன்னிறுத்தும் உன் பலவீனங்களும்
காரணமென அறிவாயா?

நான் மல்லிகையாய்
வாசம் வீசியிருக்க
அடபட்ட குப்பியின் மலே
எழுதப்பட்ட
“மல்லிகை வாசம்”

காற்றும் நுழையை விடாது மறுக்க
உயிர் உடல்கள் தின்னவறொத்து
பெண்ணுடல்கள் அணைக்கமறுத்து
அணைந்து போனதுதீ .

விருப்பமில்லா பெண்களை
தழுவ விருப்பாது தானதீ க்குளித்ததுதீ ?

சுரித தழும்போடும் எழுந்தவர்கள்
விறகோடும் விரட்டினர் வளையர்கள்.
தருணங்கள் உணர்த்திய விடுதலை
வடுவோடும் சொல்லிப் போன பாட்டி.

மழ்கிய நான் திடுக்கிட
இருட்டாற நேரத்துல என்ன வாய்ப்பச்சு
போகிற வழியில் எண்ணெய் வாங்கு
வீடும்பெருக்கு விளக்கு பொறுத்து
வசைச உலையை பார்த்துக்கோ
குலசாமிக் கு விளக்கு போட்டும் வந்திடுறனே
சொல்லிப் போன அம்மா குரலில் .

அன்று கவைந்த
விடுதலை உணர்வ உணர் மூடியாது
தடேகினறாள் பாட்டி.
வீடும்வெளிச்சமாய் சூத்தமாய்
பெண் வாழ்வும் யாரும் துடக்க மூடியா
அழுக்குகளோடும்
விடுதலை இல்லா உழைப்போடும்.

சுரியனும் துளைத்து உள் வர மூடியா காடும்.
ஆரியன் உள் நுழைந்து திருத்தி வைத்த வீடும்.
கம்பி வெளி கிளி உலாவும் காற்று வெளிக் கட்டும்.
பின்னகைளிடமிருந்து காப்பதாய் கோவலன்களின் கப்பாடும்.

வானவெளி சிறகு விரியும்
மாதவிகளில் பறத்தல் கோவலன்களக்காக.
தத்தி நடபயின்று கட்டிச்
சிறையிருக்கும் சீ தகைகள் இராமன்களக்காக.
வெளிகளோ உள்ளிருப்புகளோ
மாறாவதெப்போ அவரவர்க்காக?
மாறிய தருணத்தில் சாதத்தியமான பொழுதுகளில்
களிப்பு கைசேரும் விடுதலைக்காக.

கொத்தப் போன தானியத்துள்
சிறையிருந்தது விருட்சம்.
தனக்காக கிடக்காத விடுதலை

தந் து விட கிளி கொண் டது விருப் பம் .
கபண் டுத் துளவை வழி
வழிய விட டது தானியத் தை.
தினம் தோறும் வாரத் தது
தான் கடுகிக் க இருந் த நீ ரை.

விதவை வடெிச் சு சிறகாச் சு.
வரே விட் டு சடெயாச் சு.
கிளவை வடெிச் சு மரமாச் சு.
வரேின ஊண் றலில் ஒரு நாள்
கபண் டு பபெர்ந் து தபுள் தபுளாச் சு.
வான் வடெி இன் று கிளிக் காச் சு
மாதாவி கண் ணகி எல்லை இல் லாதாச் சு.

விடுதலை எனப் பது
விட் டு விடுதலையாவதா? -கூடும் பம்
கட் டுடதைத் து பபோவதா? இல்லை நிதம்
சுதோறும்படதைத் து மபிழ் காவதா?

விடுதலை எனப் பது
பபெண் ணவை உணராவதா? -இல் லையைவள்
தன் னவை உணராவதா? மனித இருப் பின்
தன் மவை உணராவதா?

விடுதலை எனப் பது
வடெியறே உழவைப் பதா? நான் மட் டும்
தபுப் பிக் கொள் ள நினைப் பதா-வரூங் காலம்
வடெியறே வாசலுமமைப் பதா?

நறெ ற்றி வியர் வவை நிலத்தில் சிந் த
நறே ற்று உழவைச் சாச் சு.
பற றிய நரூப் பு கனலாய் எரிய
இன் று கனன் றாச் சு.
தொட் டது பபுவாய் மலர்ந் திடவென் று
விதவைத் தது நானாச் சு.
பட் டது பபோக உழவைத் த பலனை
பார்க் கும் நாளாச் சு.

நாஜிகளின் வனக் கொடும்மை வாசலில்
ஒரு வாசகம்
வலையை சபெய்தால் விடுதலையடவையாய் .

விடுதலை அரத் தம் மரணமென் று
அவர் சபென் ன கதவை பழம் பபொரூளாச் சு.

சகெக்கிழுவத்தும் சிறையிரூந்தும்

இலக்கியம் மண்ணில் வரே஁ ண்றி கிளகைக்கச் ச஁லல்லனும்

விடுதலை என்பது உணர்வு.
உணர்வு தருவது உழைப்பு.
உழைப்பு தரும் தனித்துவம்.
தனித்துவம் தரும் விடுதலை.

விடுதலை க஁சமல்ல.
விடுதலை ப஁ராட்டமல்ல.
விடுதலை உனக்கானதல்ல.
விடுதலை அவரவர்க்கானது.

அவரவர் உழைப்பில் சாத்தியமாகும்
சத்திய விடுதலை எல்லாருக்குமானது.

mathibama@yahoo.com